

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu a SOŠPg Jeronýmova

Přednáška M.
Hilského

Stužkovací
večírky

Vánoční
šachový turnaj

Úvodní slovo

Obsah

Milí čtenáři,

těsně před tím, než se rozejdeme na vánoční prázdniny, jsme vám přinesli poslední číslo Jégéčka v tomto kalendářním roce. Nezdá se vám, že minulé Vánoce byly před nedávnem? Mně osobně tedy ano. Lyžovat se ještě moc nedá, vždyť vidíte sami. Venku to vypadá spíše jako někdy v září. I přes to se ale máme, myslím, na co těšit - vždyť v pátek půjdeme ze školy s tím, že se tam vrátíme zase "až" za dva týdny. A mezitím snad napadne trochu toho sněhu! Celá redakce Jégéčka vám srdečně přeje co nejklidnější strávení vánočních svátků, hodně dárků, štěstí a pohody... A také kvalitní odpočinek od učení, strávený třeba s tímto číslem...

Za celou redakci
Jakub Hrubý

Novinky	3	
Kultura	4	
Rozhovor...	8	
Nedělní chvilka poezie	11	
Próza na neděli	12	
Sport	16	
Čím se baví gympláci	17	
Deník Anny R.	18	

Pátek - čas pro dlouhé přednášky

V pátek 8. listopadu v rámci Týdne vědy a techniky jsme zavítali do Krajské vědecké knihovny zde u nás v Liberci. Očekávala nás tu přednáška na téma Alžběta I. a její doba v podání pana Martina Hilského a pana Ondřeje Hučína. Že neznáte? Pan profesor Martin Hilský má kolem svého jména hodně titulů, ale je známý hlavně jako profesor anglické literatury na Univerzitě Karlově, překladatel Shakespearova díla a o tom, že tento pán se ve své práci opravdu vyzná, svědčí i mnoho ocenění, která do svých rukou obdržel. Co se týče Ondřeje Hučína, tak jediné, co bych především zmínila, je to, že působí jako šéfdramaturg Opery Národního divadla a Státní opery a přednášku obohatil hlavně o pohled na tuto fenomenální královnu v dílech Benjamina Brittena. Převypravovat celé dvě hodiny, to opravdu nebudu, navíc by to nemělo ani z poloviny ten styl, jakým to přednášel pan Hilský. Pokud jsem ale někoho právě zklamala, můžu ho nasměrovat na youtube kanál naší školní

televize, kde kompletní záznam z přednášky najdete.

Pan Martin Hilský si dal načas, oblečen byl v černém saku (i s černou košilí!) a už na pohled z něj vyzařovalo jakési kouzlo. Hned s prvním slovem jste s ním vpluli do jeho vyprávění. V pozadí jeho řeči zněl

anglický přízvuk a bylo velice příjemné ho poslouchat. Každé slovo si vychutnával a poutavost a gestikulace, s kterou vyprávěl celý příběh... A pokaždé když vyslovil jméno Alžběta... Bylo to prostě jako, kdyby ji osobně znal. Opravdu bylo znát, že je velký znalec ohledně této části britské historie. Každopádně kouzlo opominulo u většiny z nás tak po půl hodině. Bohužel kamera zabírala jen pana Hilského, ale můžu z vlastního pozorování říct, že tak polovina

Bohužel ani zdaleka nevtipkuju. Všichni se už viděli doma, víkendové plány se neodvratně blížily a sedět na přednášce je

M. Hilský na přednášce v Krajské vědecké knihovně

přece ztrátou času. Pevně věřím, že kdyby byl zvolen jiný den, a dokonce možná i jiný čas, tak by minimálně polovina těch spáčů zvedla hlavu z toho malého stolečku, který byl součástí židlí, na kterých jsme seděli, a tu pozornost by tomu možná věnovala. Po hodině proběhla výměna a na místo pana Hilského se před námi objevil pan Ondřej Hučín, který sice nebyl tak okouzlující, ovšem znalost se mu nedala vytknout. Sál už nebyl naplněný, část těch spících odešla pryč a převážně zůstali ti, kteří byli oběma vypravěči dočista fascinováni, přičemž mezi tuto skupinu patřil hlavně náš učitelský sbor, který doslova hltal každé slovo vyřčené v této místnosti těmito dvěma muži. Na závěr bych snad jen chtěla našim studentům doporučit, aby chodili dříve spát, protože jim pak utíká příliš mnoho vzácných informací.

„posluchačů“ byla buď zabráno do svých myšlenkových pochodů, nebo se jednoduše odebrala do říše snů.

Martin Hilský přednáší o Alžbětě I.

Stužkovák 4.A, aneb cesta do říše pohádek

Psal se pátek 15. 11. 2013, osmá hodina ranní. Cesta všech studentů vedla kam jinam, než do tříd naší milované školy.

Zatímco všichni zívají, vytírali si ospalky z očí, necelá třicítka studentů unavená nebyla. V jejich očích jsme četli vzrušení z nastávajícího večera. „Kdo asi přijde?“ „Jaké to bude?“

Tyto otázky si kladla celá 4. A. V průběhu dne se však postupně počet profesorů, kteří přislíbili

účast, postupně snižoval. Až nakonec, z původních patnácti, zbyla jen devítka nejsilnějších. Půl druhá se postupně přibližovala, a když konečně odbila, my, žáci 4. A, jsme se rozprchlí do svých domovů, abychom upekli nějaké občerstvení, převlékli se do pestrobarevného oblečení, potřeli se barvami, nebo snad přetvořili své kamarády ze studentů na Růženky, Sněhurky a víly.

Kolem šesté už se námi vybraná krčma „Shamrock“ začala zaplňovat nejzroztodivnějšími postavami. Přišli taťka Šmoula i Šmoulinka, Krakonoš i Trautenberk, Hurvínek s Máničkou a celá řada princezen a víl. Nechyběly však ani novodobější postavy. Za

všechny mohou jmenovat žlutou houbu Spongeboba, nebo Dr. Zoidberga z animovaného seriálu „Futurama“. Ani

barvené řetězy z plastových „céček“.

Poslední organizovanou zábavou byl vědomostní kvíz. V

něm soutěžili

pouze naši profesori. Sami si můžete vyzkoušet, že to neměli vůbec lehké. Schválně jestli byste věděli, který z profesorů dře „jako Bulhar“, a který utekl z

stužkovací večírek 4.A

profesorský sbor se nenechal zahanbit a na koštěti se na nás přiletěla podívat čarodějnice, v patách jí poletoval Vilík ze „Včelky Máji“ a za nimi si to štrádovali Pat s Matem.

Nejdříve jsme si zavzpomínali na rané dětství prostřednictvím fotek. Pat a Mat, Vilík i ostatní museli identifikovat, která malá princezna se proměnila v makovou panenku, která v indiánku, a která v elfí královnu. Nejinak tomu bylo i u malých rošťáků. Poté si mohli na dětství zavzpomínat i profesori při skládání „céček“. Pokud někdo neví, co to ta „céčka“ byla, měl by se zeptat Michala Davida, a když by náhodou ani on nevěděl, rodiče Vám jistě rádi povypráví o tom, jak za mlada skládali dlouhé

domu pomocí hasičské hadice?

A přijdou-li Vám tyto otázky lehké, pak jistě také budete vědět, který student 4. A má křivé malíčky, a který každé oko jinak barevné?

Příjemný večer skončil pro každého jindy. A protože my, žáci gymnázia, alkoholu nehodujeme, po pár šálcích teplého mléka jsme se rozešli do svých domovů, někteří pokračovali popíjením malinové limonády v prostorách harcovských kolejí.

My, co spolu (ještě pár měsíců) chodíme, bychom chtěli poděkovat všem zúčastněným za moc milý večer. Možná i trochu pokárat ty, co nepřišli. Hlavně však vzkázat mladším ročníkům: „Užijte si, dokud můžete, bude hůř.“

Liška Svobodová

Noc divadel

Bylo to úžasné, skvělé, famózní! A co že to bylo? Noc divadel 2013! Tento projekt se v ČR letos uskutečnil poprvé a

zapojilo se do něj více než 80 divadelních souborů a divadel. Konala se v noci z 16. na 17. listopadu. V tuto dobu si také Noc divadel užívali lidé v dalších 11 zemích Evropy a já jsem moc ráda, že jsem se jí mohla zúčastnit i já a to tady v České republice a to konkrétně v Praze. A proč ne v Liberci?

Protože v Liberci se bohužel Noci divadel účastnilo pouze Naivní divadlo, a to s představením Biblické příběhy.

První divadlo, které jsem v Praze navštívila, bylo Švandovo divadlo a jeho foyer, kde hrál divadelní soubor Buchty a loutky. Buchty a loutky se předvedli s improvizací nazvanou Automat na filmy. Diváci pokřikovali názvy filmů a loutky hrály. Nebyl žádný film, který by automat neuměl. Cenu za nejhorší film v historii automatu vyhrál nejprve film Hříšný tanec, ale potom co si jeden nejmenovaný kamarád nechal zahrát film

Šmoulové, vítěz se změnil. K vidění byli i zajímavé loutky, třeba Umu Thurman ve filmu

Kill Bill zahrála panenka Barbie.

Dále jsem pokračovala do MeetFactory, což je

Noc divadel v Naivním divadle v Liberci

Mezinárodní centrum pro současné umění. K vidění byla spousta zajímavých věcí. Vlastně jste mohli procházet celou budovou a v každé místnosti bylo něco jiného, třeba promítání filmu. Všechno jste si samozřejmě mohli osahat

k homosexualitě, některé také působily trochu depresivněji. Jsme ale ráda, že jsem mohla vidět i tuto stránku umění.

Předposlední zastávkou byla Nová scéna Národního divadla. Na piazzetě zde mělo vystoupení divadlo Laterna magika. Byla to ukázka z jejich prvního outdoorového site – specific projektu. Herci tančili při téměř nula stupních pouze ve spodním prádle. Brrr. Ale zvládli to a sklidili veliký aplaus (hlavně ten, který měl

supermanské satenové trenky). Moje cesta Nocí divadel byla zakončena na DAMU v Divadle Disk. Celým divadlem nás provedla děkanka DAMU a tak jsme mohli nahlédnout i do jejího sklepení, zkušeben nebo třeba do dílen.

Domů jsem přijela ve dvě hodiny ráno, ospalá, ale s krásným pocitem. Příští rok se Noci Divadel zúčastním určitě znova a vřele to doporučuji i vám, kteří máte rádi divadlo. Třeba se tam příští rok potkáme...

představení v Naivním, v rámci projektu Noc divadel

a vyzkoušet. Většina místností se vyjadřovala k současným společenským problémům, třeba

Lenka Strádalová

Aida: Tim Rice v teniskách!

V pátek 15.11.2013 jsme navštívily představení Aida v Hudebním divadle Karlín. Cestou se nestalo nic zajímavého, takže vás tím nebudeme zatěžovat. Do divadla jsme dorazily asi 40 minut před začátkem představení a hned po vstupu do hlediště nás zaujaly reklamní kartičky na vánoční turné Lucky Bílé, ale o tom až později... Ještě před začátkem jsme si stačily způsobit lehké faux pas, když nás mladý pár sedící nad námi poprosil, jestli bychom jim neudělaly fotku jejich nadupaným smartfounem. Poté, co mladý gentleman podal Aničce svůj mobil, Terka se otočila na Stánu a pravila: „Holky, tak teď zdrháme!“ Pár zřejmě neměl velký smysl pro humor, což bylo patrné z jejich nechápavého výrazu, který je dodnes zvěčněn na jejich společné fotce.

Člověka překvapí, že jsou v divadle reklamy, ale zároveň potěší, když mu příjemný zážitek z představení popřeje Auto Myslivec.

Děj začal v současném muzeu obživnutím sochy egyptské princezny Amneris v podání Lucie Bílé, jež měla na sobě šaty, které vypadaly jako patrový dort. Moc nechápeme, jak v nich mohla chodit nebo se vůbec hýbat, ale to nevadilo, jelikož za představení vystřídala nejméně dvacet kostýmů. Poté se děj přesunul do starověkého Egypta.

O přestávce jsme se šly porozhlédnout po celém divadle. A to se vracíme k tomu, jak nás zaujaly reklamní

kartičky. Počkaly jsme si, až se dav odebere do divadelního baru a Stánu napadlo, že bychom si jich pár mohly vzít s argumentem: „Když to leží na zemi, tak to přece nikdo nechce.“ Vše začalo nenápadným sbíráním kartiček na našem balkoně, později jsme se přesunuly na balkon pod námi a skončilo to fanatickým pobíháním mezi řadami a sbíráním všech kartiček, které

třeba nebyly tak úplně na zemi. Naši fanatičnost potvrzuje fakt, že jich do teď máme 64. Při závěrečné děkovačce vystoupil na jeviště ředitel divadla Egon Kulhánek a přizval k sobě autora originálního libreta Sira Tima Rice: „Každý v obsazení byl senzační. Jsem rád, že jste si mě pozvali a děláte tuto show tak dobře. Vyřídím Eltonu Johnovi (autor hudby k Aidě, pozn. redakce), jak báječné představení jsem viděl.“ Po desetiminutovém potlesku ve stoje se ke Stánu naklonila Terka: „Já sice špatně vidím na dálku, ale přijde mi, že ten týpek má tenisky.“ Po zpětném zhlédnutí fotek z představení se nám potvrdilo, že je Sir opravdu měl.

Celebrity často do médií říkají, že by si přály více soukromí,

přitom vedle divadla visí obrovská křiklavě růžová cedule s nápisem „Personální vchod“. To už by tam rovnou mohli mít ceduli „Vchod pro všechny fanoušky ZDE“. V personálním vchodu jsme čekaly kupodivu samy, až na dvě fanynky Vaška Noida Bárty v roli kapitána Radamese a s kterým jsme se později vyfotily stejně jako s Jiřím Kornem, který hrál Zosera. Dlouhé čekání nám zpestřila herečka z company Jana Zenáhlíková, která vešla, zastavila se u nás, rozhlédla se okolo a pronesla: „Ježiši! Já tady cejtla marihuanu!“ Podívala se na nás, prosvištěla turniketem a zmizela v šatně. My jsme se na sebe akorát nechápavě dívaly.

Ve čtvrt na dvanáct už jsme se začaly smířovat s tím, že se Lucky nedočkáme. Ve chvíli, kdy jsme se už vážně chystaly k odchodu, abychom stihly poslední metro, se ve dveřích objevila Lucka spolu s jejím řidičem, který nás s ní vyfotil. Potom jsme jí předaly dárky, ze kterých měla větší radost, než jsme očekávaly a poté jsme jí už jenom mávaly, když odjížděla z divadla.

Metro jsme stihly jen tak tak, takže jsme byly šťastné nejen ze setkání s Luckou, ale i z toho, že jsme nemusely přespat v Praze pod mostem.

Stáňa Pavlíková

Tereza Kodýtková

Anna Fialová

Stužkovák podruhé - 4.B

Všechno to propuklo 29. 11. kolem půl sedmé v hudebním baru Prasečinky. Tématem večera byly NÁRODNOSTI. Profesoři a profesorky přišli v nejrůznějších maskách od Indky a cikánky až po svatého otce či Skota. Po přípitku a poděkování všem trpělivým kantorům, kteří to s námi vydrželi 4 roky v tomto „růžovém ústavu“, jsme si je vyzkoušeli. Museli si totiž napsat podávku, tato zkouška obsahovala naše fotografie z

dětství a úkolem bylo identifikovat nás. Nejúspěšnější byl pan profesor Divišek, avšak nejoriginálněji odpovídal pan profesor Pajerský, který identifikoval dceru své matky, dceru svého otce, dceru svých rodičů, ale i chlapce v budoucnu pracovitého. Následovalo stužkování, při němž nás naše třídní paní profesorka Hatriková pasovala mečem. Na stokovacím večírku se také poznávaly hlášky našich milých

řící: „Třeťáci, druháci, prváci těšte se do 4. ročníku, i přestože se maturita hrozivě blíží, sblížíte se se svými učiteli, s některými se výborně pobavíte a zjistíte, že i když jsme další „várka“ v této továrně na vědomosti, na některé okamžiky a osobnosti nezapomeneme ani my ani naši kantoři.“

profesorů. Celý večer se podle mého skvěle vydařil a můžu směle

Anče Banzelová

všechny fotky: stužkovací večírek 4.B

... s Lenkou Matouškovou (ředitelkou jídelny)

Jak jste se dostala k tomuto povolání?

Vlastně čirou náhodou. Po maturitě na gymnáziu v Turnově jsme se nedostala na vysokou školu ekonomickou do Prahy, tak jsem se přihlásila na nástavbové studium, obor provoz hotelů a společného stravování a celý život jsme u této práce zůstala...

Proč jste se rozhodla pracovat zrovna na této škole?

Zase náhoda. Společnost zaměřená na stravování dospělých, ve které jsem pracovala, se ocitla v okamžiku, kdy ji přebírala jiná firma, ta mě oslovila, abych u ní pracovala, byla to firma typu řetězce a tahle nabídka mě neoslovila. V té době jsem zvažovala i to, jestli neodejdu z oboru, ale pak jsme našla v novinách inzerát na místo ve školní jídelně, přihlásila se do výběrového řízení a dostala se sem.

Vaříte doma ráda?

No, já bych řekla, že je to jako s kovářovou kobyloou. Já vařím ráda, ale protože se tím zabývám celý týden, tak se snažím, co nejvíc si to zjednodušit. Samozřejmě někdy doma zkusím nové recepty, které tady chceme vařit. Ale že by moje rodina měla doma „top gastronomii“ to teda rozhodně ne.

Vařím jako každá běžná máma.

V kolik hodin ráno vstáváte do práce a v kolik hodin se vracíte domů?

Nejsem z Liberce, bydlím v Turnově. Takže vstávám okolo půl šesté ráno. A domů se vracím také okolo půl šesté.

Stravujete se v naší školní jídelně?

Samozřejmě. (smích)

A jaké je vaše nejoblíbenější jídlo, u nás ve škole?

Nevím přesně jedno. Mám ráda taková jídla jako třeba bulgur, kuskus. Mám ráda jídla s rýží, ale i brambory, prostě všechno. Spíš preferuji novinky, než tradiční kuchyni. To se také snažíme zavádět. Aby to nebylo jen o guláši, knedlíkách a svičkové.

Kdo vymýšlí tak originální názvy různých jídel?

Názvy jídel nevymýšlíme my. Recepty vždy čerpáme odněkud, takže název většinou převezmeme. Snažím se, aby byl název popisný, abych nemusela nic dodávat do závorek. Ale třeba takový čertovský plátek, který děláme vždycky na Mikuláše, tak má toto jméno, protože je to k Mikuláši.

Jak se díváte na to, když studenti jídlo vrací? Mrzí vás to?

Samozřejmě mě to mrzí, ale jsou tady i studenti, kteří si chodí přidávat a odnášejí prázdné talíře. A jako kontrolu

mám, že sem chodí i dospělí, kteří pracují v okolí školy, a myslím si, že kdyby jim nechutnalo, tak by sem prostě nechodili, protože mají i jiné možnosti, než chodit k nám. Školní stravování je prostě kompromis, kde se musí spojit výživové nároky spotřebního koše s chutí strávníků a s dodržáním finančního limitu, který na vaření máme.

Co je to spotřební koš?

Spotřební koš je odborný pojem, je to v podstatě sledování spotřeby druhů potravin jako jsou luštěniny, ryby, mléko, atd., jeho plnění kontroluje hygiena a ČŠI.

A na závěr, co se děje s jídlem, které se nesní?

Musí se likvidovat jako biologický odpad a likviduje ho odborná firma.

A obstojí jídelna i mezi studenty?

Několika studentům naší školy jsme položily tři otázky.

Vybraly jsme pro vás několik odpovědí.

1) Chutná vám v naší školní jídelně?

2) Myslíte si, že jídlo z naší ŠJ je zdravé.

3) Jsou pro vás porce dostačující?

Lucie Vondrášková - kvarta

1) No jasně! Hlavně je super, že si narozdíl od většiny základních škol

můžeme vybrat ze tří jídel namísto dvou.

Navíc jsou jídla pestrá a tak se nemohou přejíst.

2) To se těžko posuzuje. Někdo by mohl namítnout, že cizrna s ředkvičkami a listem hlávkového salátu je zdravější.... Řekla bych, že jídelna dělá pro naše zdraví maximum.

3) Před rokem, když jsem ještě spadala do „B“ kategorie, jsem se často vztekala, jak to, že mám jen dva kuřecí nugetky. Když jsem zjistila, že v Kvartě přejdu do „C“ kategorie a budu mít také více nugetků, byla jsem šťastím bez sebe. Dnes jsem spokojená a nemůžu si stěžovat.

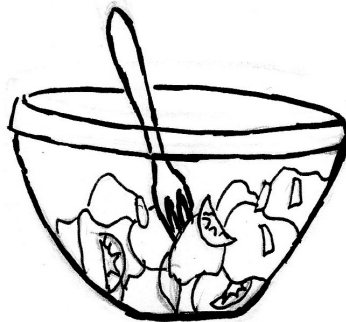
Kateřina Fialová – 1.M

1. Až na nějaké výjimky mi jídlo chutná. Ze tří jídel se dá vždy alespoň jedno vybrat.

2. Myslím si, že vaří zdravě. Rozhodně se dá vybrat alespoň

jedno jídlo, které je zdravé, ale jak si každý udělá svůj jídelníček záleží na něm.

3) Porce jsou dostatečně velké, alespoň pro holku. Kolikrát bych řekla, že až moc.

Mercedes Mazánková – 1.L

1) Chutná, oproti základce je to výborný:) Nemůžu si to vynachválit.

2) Jídlo je celkem zdravé, navíc je každý den skoro zeleninový salát, i když mě štve, že je to bez masa většinou

3) Porce jsou až moc velké mám pocit, jako kdybych nic nesnědla a už to odnáším

Anna Landsmanová – kvinta

1. Ano, celkem mi chutná.

2. Moc ne, přijde mi, že je to občas hodně mastné a kořeněné

3. Porce jsou přiměřené, a pokud máme ještě hlad, smíme si jít přidat, takže naprosto vyhovující

Kateřina Pikolová – 1.M

1) Ano chutná, z denní nabídky se vždy vybere něco co mi

chutná! A s porovnáním oproti jídelně na Základní škole je zřejmé, že si v naší současné jídelně libujeme.

2) V jídelníčku se jako třetí jídlo objevuje, téměř každý den, nějaký ovocný nebo zeleninový salát. A v rámci možností se dají tyto pokrmy nazývat, za zdravé.

3) Porce jsou přiměřené, a i když mi jídlo chutná, tak ho většinou nesním celé. Takže jsem s porcemi spokojená!

Anonym – čtvrtý ročník

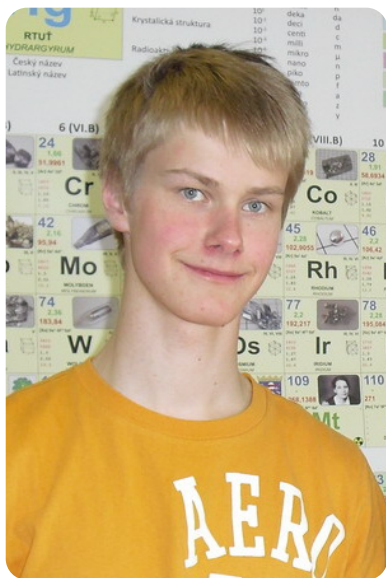
1. Ano, chutná mi.

2. Celkem ano - je dost na výběr.

3. Porce jsou občas přiměřené, ale často i malé.

Člověk, nebo mimozemšťan?

Vzpomínám si na den, kdy jsem se s ním poprvé setkala. Psali se přijímací zkoušky na naše gymnázium a on seděl v první lavici, Na lavici měl přesně srovnanou propisku s obyčejnou tužkou. V obličejí zamyšlený výraz, a zatímco my ostatní trpěli nervozitou, on znuděně seděl na židli. Psali se studijní předpoklady, čeština, však to znáte... avšak když jsme začali s matematikou, tak přišlo něco naprosto nenormálního! Po sedmnácti minutách, kdy jsem si já začala pomalu pročítat zadání, položil kluk v první lavici propisku a začal si celý zkuškový test kontrolovat! S otevřenou pusou jsem na něj koukala. „Co já tu vůbec dělám?“ řekla jsem si v duchu. Tento kluk dnes už mladý muž, vzbudil mou pozornost už na přijímacích zkouškách. Takže když jsem blondáté stvoření a tmavou skvrnou na hlavě viděla v prvním ročníku, řekla jsem si, že přijdu na to, jestli se jedná vůbec o lidské stvoření. Musím však konstatovat, že Josef Bajzík, již zmiňovaný tvor, je

asi opravdu člověk mnoha schopností, který chodí na všechny olympiády kromě olympiády z francouzštiny, protože se francouzštinu neučí.

Baštíku, proč jsi nešel na osmileté gymnázium?

Protože jsem v té době ani nevěděl, že osmileté gymnázium je a naši mě tam nechtěli dát, takže jsem tam nešel.

Uvažoval jsi o jiné škole než o našem gymnáziu?

Ne. Dělal jsem přijímačky i na FXko a dostal jsem se, ale vždycky jsem chtěl jít na Jergym.

Pro vůbec děláš všechny ty olympiády? Co tě k tomu vede?

Protože všechno v životě beru jako příležitosti a říkám si, že když něco umím, tak se to snažím prodat. Takže i říkám, půjdu tam a uvidím, jak to dopadne.

Připravuješ se na ty olympiády?

Jak kdy...

Takže si čteš třeba po večerech učebnici matematiky a fyziky?

Když se připravuju na olympiády, tak se připravuju jenom na chemii a vypracovávám ta domácí kola.

A baví tě to?

Chemie mě baví, jinak moc ne.

Takže když jsi takhle chytrý v přírodních vědách, tak půjdeš na MATFYZ?

Já ještě nevím, kam půjdu na vysokou.

Před dvěma lety jsi dostal Jeronýma. Jaký to byl pocit, být za chytrolína školy?

V té době to pro mě hodně znamenalo. Už když byla moje sestra na gymnáziu, tak mi o té ceně říkala a já jsem si řekl, že bych ji chtěl vyhrát. Ceny si vážím, ale v životě jsou pro mě mnohem důležitější věci.

Chtěl bys tu cenu vyhrát i tento rok, nebo chceš dát příležitost někomu dalšímu?

Tak to je dost zajímavá otázka, protože na jednu stranu to člověk chce vyhrát, ale když to vyhraje někdo jiný tak mu to budu přát.

Říká se, že chytrí lidé jsou paka ve sportu, ale ty děláš i atletiku, tak je nějaká věc, která ti vyloženě nejde?

Nejde mi vaření, práce doma to jako není úplně můj obor, ale umím to ... (smích)

Učíš se rád?

Jak kdy, když mám na to náladu, tak se učím. Jinak ne, protože to nemá smysl, protože všechno co dělám, dělám s radostí.

Po tomto rozhovoru, který se konal po zeměpisné olympiádě, odešel Josef Bajzík na olympiádu z češtiny, aby udělal radost i své češtinářce. Každý z nás je ovlivňován očekáváním druhých lidí, tento „člověk“ si z toho hlavu ale nedělá, protože ví, že na světě jsou mnohem důležitější věci, než úspěchy v olympiádách.

Básnička o jídelně

Helena Kodýtková, prima

Vydalo se kuře
do městské prádelny,
po té velké tůře
zašlo si do jídelny.

Objednal si salát
s makovou housičkou
řekli mu: "Co na plat,
salát je se slepičkou!"

Smutné kuře hladové,
opustilo jídelnu
rád by křupky medové.
Co s tím? Půjdu k Jergymu!

Tam mu dali veganský
salát s paprikou
dali mu též obrovský,
koláč s drobenkou.

Nadšené kuře
odchází z jídelny,
že už v klidu může,
jít do městské prádelny.

Vánoční

Anče Banzelová, 4.B

Přišel vánoční čas
a už je to tu zas!

Lidi chytla nákupní horečka
a ze mě se stala nakupující ovečka.
Ještě ty fronty a všeho moc,
už nemůžu, volám o pomoc.
Stala jsem se obětí šílených Vánoc!

Nemám ještě ani papír balící,
v krámě jsem sražena davovou vichřicí.
Zkusím to zítra, situace je však neměnná
a já jsem vzteky už celá zelená!
Takže jdu z města radši pryč,
dřív než se ze mě stane Grinch.
Nepotřebné věci doma najdu a zabalím,
strom kupovat nebudu, dárky najdou pod jmelím!

Elfi hraničářky

1. kapitola

„Tak dost!“ hlas vyučující profesorky se rozlehl učebnou, aby uklidnil třídu kvarty. Studenti rázem ztichli, ale na některých byla vidět zlost nad přerušeným hovorem. V tom okamžiku zazvonilo, celá třída si bleskově naházela věci do tašek a rozeběhla se na oběd. „Počkejte na mě,“ zavolala Wera na své dvě kamarádky uhánějící chodbou. Obě zpomalily, aby je mohla dohnat, i když Electra trochu nevrle, protože chtěla být první. „Pohni, ať tam není fronta,“ křikla nazpět dlouhomasá Aurora a opět se rozeběhly, tentokrát všechny společně. „Takže, co se chystáte dělat o prázdninách?“ zeptala se Wera na obědě. „Já jsem se jen tak tak vyvlíkla z cyklistáku a mám teda celý prázdniny volno,“ odpověděla Electra, „a ty?“ „Snažím se přemluvit rodiče, abych s nima nemusela k babičce. Zatím to vypadá dobře.“ Nyní obě zvědavě pohlédly na Auroru. „Já ještě nevím, ale nejspíš zůstanu doma sama, bratr jede za nějakýma kámošema.“ „Fajn, tak bychom mohly něco podniknout,“ navrhla El. „Jo, jenže co?“ zeptala se Aura vyzývavě. „Třeba jít do kina.“ „Nuda, nic nedávaj,“ namítna Aurora.

„Tak co budem dělat?“ Weřiny oči těkaly z jedné na druhou. „Co diskotéka?“ napadlo Auru. „Tam by mě mamka v životě nepustila,“ zavrtěla hlavou Electra. „Mě taky ne,“ přitakala Wera. „To je hrozný, když vás nikam nepustěj,“ povzdechla si Aura. „Přestaň se pořád do každého navážet,“ odsekla El. Schylovalo se k hádce, protože bylo všeobecně známo, že ty dvě se skoro nikdy neshodnou. „Pojďte, domyslíme to cestou,“ rozhodla nakonec Wera. Když dojedly, došly do šatny, vyndaly věci ze skříňek a naházely je na sebe. Vyšly před budovu s nenáviděným názvem a pomalým tempem vyrazily domů. „Tak co teda budeme dělat?“ ptala se Wera. „Když já nevím,“ snažila se vykrotit El. „Mně se nechce zůstat doma samotná,“ přiznala se Aurora, „myslíš, že bych u vás mohla přespat?“ Wera přikývla. „Zeptám se rodičů, ale nejspíš to nebude problém.“ Pak se otočila na Electra. „Nechceš u nás taky spát? Měly bychom pak mnohem víc času na koně. Dlouho jsme u nich nebyly.“ „No... když si udělám všechny úkoly, tak by mi to mohli dovolit...“ uvažovala Electra. Ve skutečnosti se ani jedna nejmenovaly Electra, Wera a

Aurora. Byly ovšem knižně zběhlé a milovaly fantasy, tak si vytvořily přezdívky, které znalo jen pár lidí. I příbuzní se nakonec podvolili jejich tlaku a tak už jim ani neříkali pravými jmény.

To už ale došly k El domů. Bydlela v malém rodinném domku s před zahrádkou plnou květin.

„Pak zavolej, co a jak. A nezapomeň na to,“ připomněla Wera a pak se rozloučily. Za pár minut došly k třípatrovému domu, kde bydlela Aura.

Bělovlasá dívka odemkla vchodové dveře a rozloučila se s Werou. Vyšla k podkrovnímu bytu, kde bydlela spolu s bratrem. Odemkla.

„Adriane! Jsi doma?“ zavolala na svého bratra. V předsíni už měl nachystané věci k odjezdu. Aura zamkla dveře, hodila tašku do kouta a vešla k bratrovi do pokoje. Adrian ležel na posteli a v uších měl sluchátka. Aura mu je vytáhla z uší.

„Jé čau, ségro,“ vypadal překvapeně.

„Kdy odjíždíš?“ zeptala se úsečně místo odpovědi.

„Dneska, asi za dvě hodiny. Hele, fakt ti neva, že budeš celý týden sama?“ zeptal se ustaraně.

„V poho. Celý týden budu u Wery. Jdu si sbalit.“

Naštvaně odešla z pokoje a bouchla za sebou dveřmi.

Wera běžela co nejrychleji domů, aby zařídila všechno potřebné. U domu jí začal v kapse zvonit mobil. Zvedla ho a podívala se na displej. Byla to Electra.

„Ahoj, El. Tak co? Jak si dopadla?“ ptala se s nadějí v hlase.

„Čau, Wero. Můžu u tebe být celé prázdniny,“ oznámila.

„Vážně? To je skvělý! Kdy se u tebe mám stavit?“

„Asi v pět. Zatím, musím si udělat ty úkoly.“

„Dobře, ahoj,“ ukončila hovor a dala mobil zpátky do kapsy. Vešla do obrovské viktoriánské vily.

„Tati?!“ Její hlas se rozlehl po domě.

„Ano, princezno?“

ozvalo se z pracovny. Dívka tam zamířila.

„Tati, prosím tě, je mi patnáct. Musíš mi stále říkat princezno?“

„Taky tě rád vidím,“ usmál se její otec.

Wera mu oplatil úsměv.

„Myslíš, že by u nás mohly Aura s Electrou spát?“

„Celé prázdniny? Není problém.“

„Díky!“ Wera otce nadšeně objala. „Hned osedlám koně a pojedu do města!“ Vyběhla z domu a zamířila ke stájím.

Když vešla, čekalo ji několik pozdravů od koňských přátel.

„Ahoj, holky,“ oplátila jim

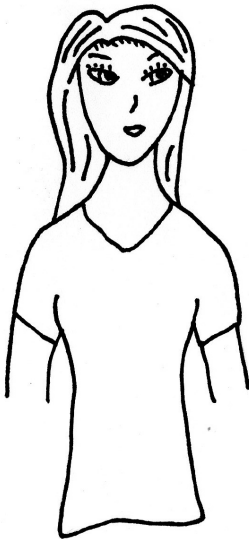
pozdrav. Zašla do sedlární a vzala postroj pro svojí klisnu Solarii. Otevřela její box a podala jí mrkev.

„Jakpak ses měla, Sol?“ zeptala se a přes záda jí hodila sedlo s dečkou.

Klisna zafrkala.

„Beze mě nic moc, jo?“ zasmála se, když jí utáhla podbřišník a sundala ohlávku. „Nápodobně,“ řekla a nasadila jí uzdečku.

Pak došla ještě pro věci Luny a Stelly, klisen Aury a Electry. Když byly všechny ustrojené,

Wera se převlékla do jezdeckého oblečení, na hlavu nasadila bílý klobouk proplétaný černým koženým provázkem a na ruce navlékla jezdecké rukavice. Vyšvihla se Solarii do sedla, vzala Stellinu a Luninu uzdu a vyjela.

Electra přišla domů a hodila tašku do pokoje. Vešla do obývacího pokoje. „Ahoj, mami a tati.“

„Ahoj El. Jak ses měla ve škole?“ zeptal se jí táta.

„Šlo to. Kdy odjíte?“

„Za chvíli pro nás přijede taxi. Od té doby, co má rodina Blacklaků na starost tohle

město, žije se tu skvěle. Jejich dcera Wera je tvoje kamarádka, že?“

El s úsměvem přikývla. „Je moc hodná a milá. Ale nikdy jsem netušila, že její rodiče jsou také takoví,“ řekla.

V tu chvíli před domem zatroubil taxík.

„Je tady,“ řekl táta. „El, běž mamce pomoci se zavazadly. Já jdu pro kola.“

„Ano, tati,“ řekla dívka a vzala jeho cestovní tašku. Vyšla před dům a naložila tašku do kufru.

Její táta přivezl kola a spolu s řidičem je vyzvedli na střechu.

Electryny rodiče nasedli a za mávání odjeli.

„Teď jen udělat úkoly a počkat na Weru,“ řekla si El pro sebe a zašla zpátky domů.

Aurora se

zamkla v pokoji a nahlas si pustila hudbu, aby neslyšela bratrovo zaklepání. Přestože řekla, že není našťvaná, velmi se na něj zlobila, že ji tu hodlá nechat celé prázdniny samotnou.

Věděla, že to od ní není moc fér, ale nemohla si pomoci. Nebylo to fér, protože od té doby, co jim zemřeli rodiče, se o ní její bratr staral a ještě ji takhle samotnou nenechal. Pak si uvědomila, že by se měla převléct, než tu bude Wera. Udělala to, vyhlédla z okna a všimla si přijíždějící Wery s koňmi. Jelikož nechtěla jít

dveřmi, aby nepotkala svého bratra, rozhodla se pro svou únikovou cestu.

Zpod postele vytáhla dlouhé silné lano, otevřela okno a lano přivázala k okennímu rámu. Poté ho vyhodila z okna a začala po něm opatrně sešplhávat dolů. Když byla asi dva metry nad zemí, tiše mlaskla na Lunu. Ta se poslušně postavila přímo pod ní. Aura se pustila a dopadla obkročmo do sedla. Všechno udělala tak tiše, že si jí Wera nevšimla. Zaklepala jí na rameno.

Wera se otočila a lekla se, když zjistila, že to je Aura na Luně. Dívka s bílými vlasy se začala neuvěřitelně smát.

„Dostala jsem tě! Moje lanová cesta se zase osvědčila!“

„Ty jedna!“ Wera přišla k Lunině pravému boku a snažila se Auru strčit.

„Nechytí, hahaha...“ jenže její smích nevydržel dlouho. Jak se snažila před Werou uhnout, naklonila se co nejvíce doleva, čímž začalo neutáhnuté sedlo sklouzávat po levém boku Luny dolů. A Aura s ním. Pořád v sedle se přetočila, až visela na Lunině břiše a rukama i nohama se držela jako klíště, protože kdyby se pustila, dopadla by zády na beton. „Ty lamo! Až se odtud dostanu, tak tě...!“

Ovšem Wera ji vůbec neslyšela, jelikož dostala neskutečný záchvat smíchu. Její smích byl tak nakažlivý, že Aura nemohla jinak a začala se také smát. To už se ale neudržela a skončila na zádech pod Lunou. I když ležela na zemi, stále se obě svíjely smíchy.

V tom vyšel ze dveří Adrian a vykuleně se podíval na Auru ležící na zemi. Wera se přestala smát a lehce se začervenala. Aurora také přestala a vylezla zpod Lunina břicha. Založila si ruce na hrudi a zle se na něj podívala.

Adrian se nechápavě podíval na svou sestru, ale když viděl její našťvaný výraz, radši se na nic neptal. Podíval se na Weru. „Ahoj, Wero. Nevadí tvým rodičům, když u vás Aura zůstane?“

„Ehm... ahoj. Ne, dovolili mi to,“ odpověděla mu Wera.

Adrian se otočil zpět k Auře.

„Tak já jedu, Auro. Hele... fakt ti to neva?“

Aura vypadala našťvaně. „Ne, vůbec. Budu tu s kámoškama. Prostě jed' a užij si to.“ Při řeči začala Luně upravovat sedlo a utahovat podbřišník. Pak naskočila, smotala lano, které dosavad leželo na zemi, obrátila Lunu a vyjela. „Pojd', Wero, jedem.“

Adrian se za ni zmateně díval. Wera na něj pohlédla, pokrčila rameny, vyhoupla se do sedla a rozjela se za auru.

„Ahoj, Adriane!“

„Ahoj... Wero.“

Aura se přiblížila s Lunou k Weře a Solarii. „To jsi udělala naschvál, že?“ Moc dobře věděla, že Wera by na takovou zásadní věc, jako je utáhnutí sedla, nezapomněla.

„Co?“ Wera dělala nechápavou. „Ty víš co. Přece to s tím sedlem.“

Wera kývla a zasmála se. „Měla si vidět, jak ses tvářila!“

Aura se také usmála. „Zas tak hrozný to být nemohlo.“ Vůbec

se na Weru nezlobila. Byly nejlepší kamarádky a podobně naschvály si dělaly pořád.

„Ale bylo. Škoda, že jsem si to nevyfotila!“

Aura už chtěla něco odseknout, ale to už byly u Elina domu.

Obě sesedly a nechaly klisny jen tak, protože věděly, že na ně počkají. Zazvonily a El otevřela.

Aura zvedla obočí. „Máš už sbaleno?“

Wera ovšem chtěla říct něco jiného. Přerušila Auru a začala Electře vyprávět, co se stalo. Electra se v doprovodu Wery rozesmála. Aura se snažila tvářit našťvaně, což se jí také dařilo, dokud ji El nerozesmála. Po chvíli se stále se smějíc vydaly ke koním.

Grinchové a Ježíškověrci

Vyhlédnete z okna, a co nevidíte? Zářivě bílá krajina vám zaslepí oči. Zima... Kdo tohle období může mít vůbec rád? Jedině fanatičtí lyžaři, běžkaři a ježci, kteří celou zimu zaspí. Proč se člověk také nemůže odebrat k zimnímu spánku? S touto otázkou jsem se odhodlaně vydala na svou výpravu za vánočními dárky. Víím, že dárky nosí Ježíšek, ale není od věci mu alespoň z části pomoci. Když se blíží Vánoce, rozdělují společnost na tři skupiny: Grinchové, Ježíškověrci, a poddajné ovečky Vánoc. Grinchové, jak je známo z filmu Vánoce nesnášejí, nesnášejí zimu, sníh, vánoční koledy, vánoční zvyky, celé vánoční svátky, ale hlavně tu pozitivní vánoční atmosféru. Nejčastějšími grinchy jsou prodavačky, nebo ostraha v

obchodních centrech. Poslouchají vánoční koledy pokaždé, když jsou v práci, takže se nemůžeme divit, když jsou v jejich norách a domovech koledy, ozdoby a vánoční zvyky přísně zakázané. Další skupinou jsou Ježíškověrci, nejčastější oběti předvánočního šílenství a nákupních horeček. Ve snaze pomoci Ježíškovi jsou odhodláni probojovat se do nákupního centra, do kterého se prodírají další a další Ježíškověrci. S politováním musím říci, že do této skupiny patřím se vším všudy. Takže když jsem minulý rok sháněla pro brášku pod stromeček Lego srub, nikdo nevěřil, že vůbec existuje, protože ho nikdo nikdy v obchodu neviděl. A i když by člověk řekl, že rodiče svým dětem lžou, když jim tvrdí, že Ježíšek existuje a nosí dárky, v

této teorii bych je podpořila, protože je krásné věřit v něco tak nadpřirozeného. Poslední skupinou jsou poddajné ovečky Vánoc, které nemají rádi Vánoce, ale dárky koupí, protože je to tradice, protože se to slaví každý rok a protože si na to už všichni zvykli a lenost jim nedovoluje cokoli měnit. A do jaké skupiny patříte Vy? Ať jste Grinch nebo Ježíkověrec Vánoce jsou kouzelné svátky, splněných přání klidu a míru. Takže i když se všichni před Vánocemi hádáme, stresujeme se, co pořídíme za to málo, co máme, tak přijde, jak já říkám nejlepší den v roce, 25. prosinec, kdy jediné co děláme, je sledování televize a zobání vánočního cukroví. No, už aby to bylo! Tak přeji všem krásné a prolonošené Vánoce a šťastný Nový rok!

Anče Banzelová

Chcete také psát do Jégéčka?

Tak nás kontaktujte!

jegecko@gmail.com

Vánoční šachový turnaj

V pátek 13. prosince se do učebny septimy přišlo ulít ze školy osmnáct studentů (šestnáct chlapců a dvě dívky), aby se pobavili nad šachovými partiiemi. Žáci byli rozděleni do dvou základních skupin: Studenti, kteří hrají šachy závodně, a pak „amatérští“ šachisté. Hrál se devět kol. Začalo se kolem půl deváté rozlosováním prvního kola. Postupem času se „profesionální“ šachisté

propracovávali do čela a začal boj o první místo. Tento rok to nebylo vůbec jednoznačné, protože letošního favorita Michala Pajerského z kvinty porazila moje maličkost. Dále se o umístění bili také Jan Novák ze 3.A a Dominik Čermák z 2.B.

Jenže umístěním pořádně zamíchal Jiří Kejzar, šachista, který již se šachy na závodní

úrovni skončil. Všem nám nicméně předvedl, že bývalé šachisty není radno podceňovat, když se pořadím prohnal jako vichřice. Když pak nastal konec

soustředění šachistů na Vánočním turnaji

posledního kola, byly výsledky zpečetěné.

Na prvním místě se umístil Jan Novák, na druhém Barbora Novotná a bronz si pro sebe urval Jiří Kejzar. Na čtvrtém, bramborovém místě skončil Michal Pajerský. Poslední profesionál, Dominik Čermák se ze svého startovního čísla propadl na páté místo.

A tak když jsme si došli na

oběd, začalo kolem jedné hodiny vyhlášení výsledků. Na lavicích se skvěly ceny, na které přispěla plnou mírou Rada rodičů. Jednalo se o tři poháry (pro nejlepšího „profíka“, „amatéra“ a pro nejlepší ženu),

diplomy pro každého účastníka, o sladké ceny a další drobnosti. Nakonec jsme se všichni rozešli v dobré náladě v půl druhé domů.

Letošní ročník se velice povedl, myslím, že jsme si zahráli dobře. Padaly vtipné poznámky i během partií, což by mělo být zakázané (šachy jsou přece jen klidná hra), nicméně to přispělo k všeobecnému pobavení. „Profíci“ si mezi sebou mohli vyřídit účty z minulého roku a „amatérští“ závodníci si přišli zahrát jen tak s možná, že se i naučili něco nového, či získali chuť, se do šachu pustit trochu

vážněji. A tento turnaj byl také menším tréninkem na úterní přebor škol (17. prosinec), kterého se několik našich šachistů zúčastní.

Chtěla bych poděkovat panu profesorovi Pajerskému, který celý turnaj zorganizoval, Radě rodičů za jejich příspěvek, Honzovi Novákovi za obsluhu šachového systému, bez kterého bychom se neobešli a pak také všem šachistům, protože se turnaj s veselou atmosférou obešel bez problémů. Je jen škoda, že se tak krásný turnaj pořádá jen jednou za rok.

Vánoční šachový turnaj

Barbora Novotná

Šachy - hra královská

Nikdo přesně neví, kdy má hra v šachy kořeny. Většinou se udává, že vznikla v 15. století úpravou staré perské hry šatrandž a indické hry čaturanga. Jedná se o klasickou a nejspíš nejznámější deskovou hru pro dva hráče.

Když se řeknou „šachy,“ člověk si často představí dva staříky, jak se sklánějí nad šachovou partií a podobné jiné stereotypy. Pravdou ovšem je, že zájem o šachy je mezi dětmi čím dál větší a větší.

Já šachy hraji už od svých pěti let. Tenkrát k nám do školky přišla přítelkyně mého trenéra s tím, že nás naučí tahat figurkami. Tehdy jsem byla zvědavé malé dítě, které chtělo zkusit všechno možné a tak mě rodiče zapsali. A od té doby už mě šachy nepustily.

Hodně lidí se mě ptá, jak mě může bavit sedět třeba pět hodin u jedné partie... pro mě je to totéž, jako když třeba hokejista hraje důležitý zápas. Šachy jsou v hodně ohledech podobné obyčejným sportům. (I když se to za sport většinou nepovažuje.) Člověk se na hru musí připravovat, učit se teorii a

nikdy nebude šachy umět dokonale.

Je to složitá, strategická hra, která má své kouzlo ve vymýšlení strategií, přechytračení soupeře a ve vítězství ducha nad hmotou. Šachy jsou bitvou, při které neumírají lidé. Šachovnice je bojiště, figurky jsou vojáci. Hodiny vedle stolu odtikávají čas do konce a delší partie jsou vždy zapsány a uchovány pro pozdější generace. Když se vám partie ovšem nepovede, není problém partiář ze vzteku spálit, že? Dobrou šachová partie je pro šachistu pohazením na duši a zvednutím sebevědomí. Dříve jsem někde četla, že šachy by měly být zařazeny jako povinný předmět ve školách. Já

říkám:
Proč ne?
Šachy člověka naučí logické myšlení, a když už za sebou budete

mít nahranou nějakou tu partii, naučíte se přemýšlet v souvislostech. Šachy také učí trpělivost a plánování.

„Hra v šachy nás učí, abychom nikdy neztráceli odvahu jen proto, že naše současné postavení vypadá tak špatně.“ (Benjamin Franklin)

Češi jsou velice dobrými šachisty. Vždyť první mistryní světa v šachu byla Čechoslovenka Věra Menšíková. A první mistr světa v šachu byl Wilhelm Steinitz, který se narodil v Praze! V Liberci máme hned několik šachových klubů, z nichž nejznámější je asi TJ Desko Liberec, které hraje špičkové šachové soutěže už hodně dlouhou dobu. Já mám to štěstí, že jsem jeho členkou. I naše škola dokáže většinou sestavit družstvo pro přebor škol a minulý i letošní rok se zde dokonce pořádal vánoční šachový turnaj. Myslím, že na škole jsou dobří šachisté a jistě nějakí lidé, kteří mají šachový potenciál.

Vždyť šachy jsou hrou králů!

Deník Anny R.

Jak asi mnozí víte a jiní nevíte, naše milá kolegyně a vaše milá p. profesorka Anna Riedlová se toho času nachází mimo evropský kontinent, aby jako jiní slavní předchůdci šířila slávu českého jazyka v těch nejdlehlších krajinách světa, a to konkrétně ve vietnamském městě Nha Trang. Na těchto místech vám budeme pravidelně přinášet úryvky z jejích zpráv, abyste i vy měli možnost nahlédnout tím do života studentů a učitelů v dalekém Vietnamu.

Poprvé

Velice na Vás vzpomínám, a to zejména v předvečer třídních schůzek...to není zajisté náhoda, že třídní schůzky připadly na zítřek! Zítra totiž, 20.11., se ve Vietnamu slaví Den učitelů. Tento svátek patří k významným událostem roku a přípravy trvají několik týdnů.

Všechny školy mají volno v tento den a žáci pro své třídy a učitele chystají rozmanité večírky (s květinami a jídlem), organizují výlety a kupují květiny a drobné dárky. Přesto, že vietnamský učitel považuje za svou největší odměnu žákův pokrok a dobré známky (inu, jiný kraj, jiný mrav), dary přijímá (většinou je to láhev vína, kosmetika, nějaký kus oděvu apod.). Žáci také navštěvují své současné i bývalé učitele doma nebo jim posílají blahopřání, v nichž vyjadřují svůj obdiv, díky a také to, že si jsou vědomi, jaký dopad učitelovo působení má

na jejich životy - nyní i v budoucnu... Rovněž se pořádají představení spojená s literaturou, především s poezií, a dalšími druhy umění. Ředitelé škol se svými zaměstnanci také oslavují - účastní se společně slavnostního oběda apod. Ministr školství ve svém projevu vyjádří hluboké uznání pro učitelskou profesi. Žáci nakonec zpívají písně, jež velebí toho vznešené povolání.

Happy (not only) Vietnamese Teacher's Day! Chúc mừng Ngày Nhà Giáo Việt Nam của!

Anna R.

všechny fotky: profesorka Riedlová ve Vietnamu

Náklad: 20 čísel **Vydává:** Gymnázium a SOŠPg Jeronýmova **Periodicita:** Dvou měsíčník **Redakce:** Anče Banzelová, Anna Fialová, Šárka Kadavá, Helena Kodýtková, Tereza Kodýtková, Barbora Novotná, Michaela Palaščíková, Stáňa Pavlíková, Anna R., Lenka Strádalová, Jitka Svobodová **Korektura:** Jakub Hrubý **Ilustrace:** Michaela Gruļyová **Editace:** Jakub Hrubý